

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΝΑΖΑΡΕΤ.

Τὴν Κυριακὴν, 16^η /29^η Σεπτεμβρίου, Κυριακὴν μετὰ τὴν Ὑψωσιν, ἐωρτάσθη εἰς Ναζαρέτ ἡ ἐορτὴ τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἡ ἐορτὴ ἔλαβε χώραν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Πατριαρχείου, τὸ κείμενον εἰς τὸ κτῆμα τοῦ Πατριαρχείου, τὸ γνωστὸν ὡς Κάσρ -Ἴλ -Μουτράν/ «Πύργος τοῦ Δεσπότης» καὶ ἀνακαινισθέν πρό τινων μόλις ἐτῶν φροντίδι καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θαβωρίου ὁρους Ἀγιοταφίτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος καὶ χορηγίᾳ εὐσεβοῦς προσκυνητοῦ ἐξ Ἑλλάδος.

Τῆς ἐορτῆς μετὰ Ὁρθρου καὶ θείας Λειτουργίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, τοῦ ἐν Βηθλεέμ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου τῶν ἡγουμένων τῆς Μονῆς θαβῶρ, Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος καὶ τῆς Μονῆς Τιβεριάδος Ἀρχιμανδρίτου π. Τιμοθέου, τοῦ Ἀραβοφώνου Πρεσβυτέρου τῆς περιοχῆς τῆς Ναζαρέτ π. Ἰωάννου Σαμάα καὶ μετεχόντων ἐν εὐλαβείᾳ καὶ συγκινητικῇ ψαλμωδίᾳ μελῶν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος (Rum Orthodox) τῆς Ναζαρέτ.

Εἰς τὸ εὐσεβές τοῦτο πλήρωμα, ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τὸ Κοινωνικόν ἡ Α.Θ.Μ. ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Σταυρὸς ὑποῦται σήμερον, καὶ κόσμος ἀγιάζεται· ὁ γὰρ Πατρὶ συνεδρεύων, καὶ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ, ἐν τούτῳ χεῖρας ἀπλώσας, τὸν κόσμον ὅλον εἵλκυσας, πρὸς σὴν Χριστὲ ἐπίγνωσιν· τοὺς οὖν εἰς σὲ πεποιθότας, θείας ἀξίωσον δόξης», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί

Ὁ «λόγος τοῦ Σταυροῦ» (Α΄ Κορ. 1,18), δηλονότι ἡ σώζουσα θεία δύναμις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνήγαγεν πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐπωνύμῳ τοῦ Σταυροῦ Μονῇ, γνωστῇ ὡς Κάσρ-Ἴλ-Μουτράν, ἵνα εὐχαριστιακῶς μαρτυρήσωμεν περὶ τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς τὸν «λόγον τοῦ Σταυροῦ», τοῦ ὁποίου τὴν Παγκόσμιον Ὑψωσιν ἐορτίως κηρύττομεν καὶ ὁμολογοῦμεν.

Ἡ πρᾶξις δέ τῆς μαρτυρίας αὐτῆς ἀφορᾷ εἰς δύο τινά:

Πρωτίστως, εἰς τὸ γεγονὸς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγει ὁ μελωδός, «τάς χεῖρας ἀπλώσας Αὐτοῦ, τὸν κόσμον εἵλκυσε πρὸς τὴν Αὐτοῦ ἐπίγνωσιν». Εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θείου Λόγου, τοῦ Χριστοῦ, ἐλκυσθεὶς διὰ τοῦ Σταυροῦ ὁ θεῖος Παῦλος λέγει εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν αὐτοῦ: «ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ», (Γαλ. 6,14). Καὶ ἀναλυτικώτερον: μὴ γένοιτο ποτέ ἐγὼ νά καυχῇ διὰ τίποτε ἄλλο παρά διὰ

τό ὅτι δι' ἐμέ ἔλαβε δούλου μορφήν καί ἐσταυρώθη διὰ τήν σωτηρίαν μου ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Μόνον καύχημά μου εἶναι τοῦ Κυρίου ὁ σταυρικός θάνατος διὰ τῆς πίστεως δέ εἰς τόν θάνατον αὐτόν ἔχει νεκρωθῇ καί ἔχει χάσει τήν δύναμίν του ὡς πρός ἐμέ ὁ κόσμος, ἀλλά καί ἐγώ ἔχω νεκρωθῇ ὡς πρός τόν κόσμον.

Δευτερευόντως, ἀφορᾷ εἰς τήν διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ἀποκαταλλαγὴν τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὡς κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος λέγων: «ὅτι ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ ἠυδόκησε πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος κατοικῆσαι καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκαταλλάξαι τὰ πάντα εἰς αὐτόν, εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ εἶτε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς εἶτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς», (Κολ. 1,20) . Καί ἀναλυτικώτερον: καὶ δι' αὐτοῦ ὁ θεὸς εὐηρεστήθη νά συνδιαλλάξῃ καί νά συμφιλίωσῃ ὅλα πρός τόν ἑαυτόν καί εἰρήνευσε μέ τό αἷμα καί τήν θυσίαν τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου εἶτε τοὺς ἐπὶ γῆς ἀνθρώπους μέ τόν θεόν καί μεταξύ τους εἶτε τοὺς ἐν οὐρανοῖς ἀγγέλους, τοὺς ὁποίους ἐσυμφιλίωσε μέ ὅλους ἐμᾶς.

Καθίσταται φανερόν ὅτι διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Σταυροῦ, τουτέστιν τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, ἐπῆλθεν ἡ μεταξύ θεοῦ καί ἀνθρώπου εἰρήνευσις καί συνδιαλλαγή. Τό γεγονός τοῦτο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τό ὁποῖον ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια ἀδυνατεῖ ὄντως νά κατανοήσῃ ἔχει ἄμεσον σχέσιν μέ τήν ἀναντίρρητον πραγματικότητα τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου τῆς τῶν ἀνθρώπων κτιστῆς καί πεπτωκυῖας φύσεως. Ὁ θάνατος, μέ ἄλλα λόγια, ἀποτελεῖ ἐπείσακτον φαινόμενον εἰς τήν ζωὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καί τοῦτο, διότι κατὰ τήν Σοφίαν Σολομῶντος: «ὁ θεὸς θάνατον οὐκ ἐποίησεν», (Σοφ. Σολ. 1). Ὁ θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τόν κόσμον, ὡς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή «φθόνῳ διαβόλου», (Σοφ. Σολ. 2,24), ἢ κατὰ τόν μελωδόν τῆς Ἐκκλησίας «προσεγένετο τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, αἰτία καί ρίζα τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία καί ἡ ἐκ μέρους τῶν Πρωτοπλάστων, τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας, παρακοή τῆς ἐντολῆς τοῦ θεοῦ. Αὐτό ἀκριβῶς διδάσκει καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «ἡ μὲν γάρ γένεσις πάντων ἐκ τοῦ θεοῦ, ἡ δέ φθορά διὰ τήν ἡμετέραν κακίαν ἐπήχθη πρός τιμωρίαν καί ὠφέλειαν. «θεὸς γάρ θάνατον οὐκ ἐποίησεν οὐδέ τέρπεται ἐπ' ἀπωλείᾳ ζώντων», δι' ἀνθρώπου δέ μᾶλλον θάνατος, τουτέστιν τῆς τοῦ Ἀδάμ παραβάσεως, ὁμοίως καί αἱ λοιπαὶ τιμωρίαι».

Ὁ θάνατος ὁ ὁποῖος εἰσῆχθη εἰς τήν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τοῦ θεοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ, (Γεν. 2,17), κατήργηται διὰ Σταυροῦ. Νικήθηκε ἀπὸ τόν σταυρικόν θάνατον τοῦ Χριστοῦ. «Δι' οὐδενός γάρ ἐτέρου ὁ θάνατος κατήργηται, ἢ τοῦ προπάτορος ἁμαρτία λέλυτε, ὁ Ἄιδης ἐσκύλευται ..., εἰ μὴ διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὰ Σταυροῦ γάρ ταῦτα πάντα κατέρθωται». Ἰδοῦ, λοιπόν διὰ τί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καυχᾶται ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ κηρύσσων: «Ἡμεῖς δέ κηρύσσομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἑλλήσι δέ μωρίαν», (Α' Κορ. 1-23).

Ὁ Τίμιος τοῦ Χριστοῦ Σταυρός, ἀγαπητοί μου, ἐμπεριέχει τό ἀπὸ τῶν αἰώνων ἀποκεκρυμμένον ἐν τῷ θεῷ μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός τέλειος ὢν θεὸς ἐφύτευσε τό ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, (Γενέσ. 2,9). Ὁ ἴδιος μετὰ τήν ἐκ τῆς Παρθένου καί θεοτόκου Μαρίας ἐνανθρώπησίν Του, τέλειος ὢν ἄνθρωπος, ἐφύτευσε ἐν μέσῳ τῆς γῆς, (Ψαλμ. 73,12), καί τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ, τό ὁποῖον ἐπότισε μέ τό αἷμα καί ὕδωρ, τό ἐξεληθόν ἐκ τῆς νυγείσης πλευρᾶς Αὐτοῦ, (Ἰωάν. 19,34). Καί τοιοῦτοτρόπως τό κατέστησε ζωηφόρον, δηλονότι πηγὴν ζωῆς αἰωνίου. Τοῦτο

σημαίνει ότι διά τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τόν ὁποῖον σήμερον μετά τῆς Ἀγίας καί ἰσαποστόλου Ἑλένης καί τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Μακαρίου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων ὑψώνομεν ἐορτίως φυσικῶς καί πνευματικῶς, προσκυνοῦμεν Αὐτόν Τοῦτον τόν Χριστόν, «ὃς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καί καθάρῃ ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων», (Τιτ. 2,14).

Τόν Πανάγιον Σταυρόν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τιμῶντες καί ἡμεῖς σήμερον ὡς πηγὴν ἁγιασματος καί αἷτιον τῆς τῶν ἀνθρώπων θεώσεως μετά τοῦ μελωδοῦ εἵπωμεν: «Υψουμένου σου Δέσποτα, ἐν Σταυρῷ, συνανύψωσας, τοῦ Ἀδάμ τὴν ἔκπτωτον φύσιν ἄπασαν· διό ὑψοῦντες τόν ἄχραντον Σταυρόν σου φιλάνθρωπε τὴν ἐξ ὕψους σου ἰσχύν, ἐξαιτοῦμεν κραυγάζοντες· Σῶσον Ὑψιστε, ὡς θεὸς ἐλεήμων τοὺς τιμῶντας, τὴν σεπτὴν τε καί φωσφόρον, τοῦ σοῦ Σταυροῦ θείαν ὕψωσιν» καί δώρισαι τῷ κόσμῳ καί τῇ περιοχῇ ἡμῶν τὴν εἰρήνην Σου, Ἀμήν».

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε εἰς τόν ὑπαίθριον χῶρον τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀνυψῶν αὐτόν κατὰ τὴν τυπικὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος πρὸς ἁγιασμόν τῶν πιστῶν καί τῆς κτίσεως.

Μετά ταῦτα ἔλαβε χώραν μικρά δεξίωσις πρὸς ὕλικήν ἀναψυχὴν εἰς τόν ἔξωθεν τοῦ παρεκκλησίου ὑπαίθριον χῶρον, κατὰ τὴν μεσημβρίαν δέ παρετέθη ὑπὸ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ τράπεζα εἰς τὴν Μητρόπολιν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

